ZAMAN 26 ŞUBAT 2005 CUMARTESİ SAYI: 116 ZAMAN'LA BİRLİKTE SATILIR www.zaman.com.tr/ailem

ailem

Beyaz adam evimize gelmez ki!

İÇİNDEKİLER

ZAMAN ailem

26 ŞUBAT 2005 CUMARTESİ SAYI: 116

Feza Gazetecilik A.Ş. Adına İmtiyaz	Sahibi
Genel Yayın Müdürü	Ekrem Dumanlı
Yayın Danışmanı	Hamdullah Öztürk
Yayın Editörleri	Serhat Şeftali Mustafa Aydın Şemsinur B. Özdemir
Katkıda Bulunanlar	Ali Demirel Ali Budak Osman Karyağdı
Tasarım	Mehmet Şimşek
Kapak Fotoğrafı	AP
Sorumlu Müdür	Yakup Akalın
Reklam Koordinatörü	Yakup Şimşek

Çobançeşme Mh. Kalender Sk. No: 21. 34196 Yenibosna-İstanbul
Tel: 0212 639 34 50 (pbx) www.zaman.com.tr
Baskı: Feza Gazetecilik AŞ Tesisleri

http://www.zaman.com.tr/ailem
Öneri ve teklifleriniz için: ailem@zaman.com.tr

Misafir uğurlamada "bir daha gelin" mesajı verilir

Ayakkabılar sokak kapısının önüne muntazaman dizilmiştir. Kimse ayakkabısını aramaz. Büyüklerin paltolarını almalarına da fırsatları olmaz. Birileri paltoyu tutuyordur çünkü. "Estağfirullah, yapmayın..." sözleri arasında giyilir ceketler, kabanlar. Ev sahibi misafirini kapıdan uğurlayıp, soğuk bir vedalaşmadan sonra onlar daha merdivenleri inmeden kapıyı kapatmaz. Evin ahalisi neredeyse herkes, misafirle birlikte iner evin önüne. Sokakta "Bir daha gelin. Özletmeyin kendinizi. Allah'a emanet olun. Allahaısmarladık. Güle güle gidin. Selametle. Yine bekleriz. Sizi de bekleriz. Müsait olduğunuz bir gün gelin, hem de gündüzden gelin akşam yemeğe kalın..." sözleri duyulur. Misafirler memnun bir havada adımlar sokağı. Ev sahibi de gecenin son dakikalarında çay bardaklarını ve ikram tabaklarını toplar odalardan.

Cep telefonlarının ve dahi telefonların henüz ellerin altında olmadığı günlerde misafirliğe gidişler habersiz olurdu. Kapı çalınır ve misafir selam verir, ev sahibi buyur ederdi eve. Hele, "Müsaitseniz yarın akşam size gelmek istiyoruz" denildiğinde, hemen "Ne demek tabii ki" denir ve misafir geri çevrilmezdi. "Yarın olmasa, cuma olsa" ya da "Haftaya gelseniz olur mu?" gibi seçenekler hiç düşünülmezdi. Misafir; ev halkı ve mekan her ne kadar müsait olmasa da kabul edilirdi. Misafirin gelmesi evin üyelerinin yüzlerinde gizli bir asıklığa da yol açmazdı.

Evler misafirle şendir. Misafirin yeri başların üzeridir. Misafirin en çok sevdiği, evin sahibinin ikram ettiği güler yüzdür. Misafirin umduğu 3-5 çeşit hazırlanan ikramlar değildir. Arzulanan muhabbettir. Sohbet, aranan hazinedir.

Misafir uğurlama, misafir ağırlamak kadar özen ister. Misafiri kapıya kadar yolcu etme, saygının bir parçasıdır. "Bir daha gelin" demenin nazik ve kibarcasıdır. Bunun için özlem artar, "gidelim" der ev halkı. Sanki bir akrabadır artık misafirle ev sahibi. Sanki bir yakınınız gelmiştir ve ev onların da evidir o saatte.

Ev ister iki oda bir salon, ister dört oda olsun. Önemli olan evin bereketi değil midir? Mekan şenlenir, çocuklar koşturur, hanımlar elbirliğiyle mutfağa girer. Yapmacık ifadeler yoktur bunların içinde. İç neyse dışda odur. Ha misafir, ha ev sahibi. Hizmet edenle, hizmet edilen zamanı değiştirdiğinde yine bir araya gelebilir farklı bir evde. Sen misafiri düşünürsün, misafir seni düşünür. Mevla her ikisine de bereket ihsan eder değil mi?

Misafir umduğunu değil bulduğunu yer. Ev sahibi de bulduğunu ikram eder. "Misafir ağırlamak kadar, misafir uğurlamak da ne kadar zormuş meğer!" demeyin. Siz isterseniz zorluklar kolaylığa, misafirler de memnuniyete meyleder.

***

Sevgili kayınvalide ve gelinler; Bir Teklif köşemizde "gelin ve kayınvalideler birbirinin güzel yönlerini anlatıyor." Bunun için okurlarımızın mektup ve e-maillerini bekliyoruz.

İyi haftalar...

Serhat Şeftali | s.seftali@zaman.com.tr

لَيْسَ الْمُؤْمِنُ الَّذِي يَشْبَعُ وَجَارُهُ جَائِعٌ إِلَى جَنْبِهِ

Leyse'l-mü'minüllezî yeşbeu ve câruhû câiun ilâ cenbihî

Kendisi karnını doyururken yanındaki komşusu aç olan kimse hakiki mümin değildir. (Beyhaki, Sünenü'l-Kübra, 3/10

Aşılayıcı rüzgârlar

Kur'an-ı Kerim'de rüzgârların "aşılama" özelliğine ve bunun sonucunda yağmurun oluştuğuna dikkat çekilir: "Ve aşılayıcılar olarak rüzgarları gönderdik, böylece gökten su indirdik de sizleri suladık..." (Hicr, 15/22) Ayette, yağmur oluşumundaki ilk aşamanın rüzgarlar olduğuna dikkat çekilmektedir. Oysa bu yüzyılın başlarına kadar, rüzgarla yağmurun yağması arasındaki tek ilişki rüzgarın bulutları sürüklemesi olarak biliniyordu. Modern meteorolojik bulgular ise rüzgarların yağmurun oluşumunda "aşılayıcı" rol oynadıklarını gösterdi.

Rüzgârların bu aşılama özelliği şöyle gerçekleşir: Okyanusların ve denizlerin yüzeyinde, köpüklenme nedeniyle her an sayısız hava kabarcığı oluşmaktadır. Bu kabarcıklar patladıkları anda, milimetrenin 100'de biri çapındaki binlerce parçacığı havaya fırlatırlar. "Aerosol" adı verilen bu parçacıklar, rüzgarlar sayesinde karalardan gelen tozlarla karışarak atmosferin üst katmanlarına taşınır. Rüzgarların bu şekilde yükseklere taşıdığı parçacıklar, burada su buharı ile temas eder. Su buharı da bu parçacıkların etrafına toplanarak yoğunlaşır ve su damlacıklarına dönüşür. Bu su damlacıkları önce biraraya gelerek bulutları oluşturur, bir süre sonra da yağmur olarak yeryüzüne iner.

Görüldüğü gibi rüzgârlar, izn-i ilahi ile havada serbest halde bulunan su buharını denizlerden taşıdıkları parçacıklarla "aşılamakta" ve yağmur bulutlarının oluşumunu sağlamaktadır. Eğer rüzgarların bu özelliği olmasa, yüksek atmosferdeki su damlacıkları hiçbir zaman oluşamayacak ve yağmur diye bir şey de olmayacaktı. Burada önemli olan nokta ise, rüzgarların yağmur oluşumundaki bu kritik görevinin asırlar önce bir Kur'an ayetinde bildirilmiş olmasıdır. Hem de insanların tabiat olayları hakkında hemen hiçbir şey bilmedikleri bir devirde...

FOTOĞRAF: REUTERS

"Biz, muhabbet fedâileriyiz; husûmete vaktimiz yoktur"

■ **BAYRAM BURSALI**

İnsanları bölmek, parçalamak, ayırmak, silmek, küstürmek, gücendirmek, sindirmek bir tahriptir. Ve bu da çok kolaydır. Kolayı yapmak, kolayla meşgul olmak da, basit ve seviyesiz insanların harcıdır. Zâten böyle bir yöntem de bu seçkin insanların düşünce dünyalarıyla kesinlikle bağdaşmaz. "Biz, muhabbet fedâileriyiz; husûmete vaktimiz yoktur." altın sözü onların en birinci kurallarıdır.

Bundan dolayı, hep zoru tercih edip, insanımızın elinden tutar, en yakınlarından başlayarak, sorumlulukları altında bulunanlardan, konu-komşu, akraba ve topyekûn bir millet olarak; dahası bütün insanlığı kucaklayabilecek enginlikte bir sevgiyle, bağırlarını açma azmi içerisindedirler. Beklenen insan modelinin en önemli donanımlarından birinin bu olduğunu ezberlemişlerdir. İnsanları parçalayarak, sû-i zan çıkararak, insanların parçalanmasına, yüreklerin dâğdâr edilmesine ve toplumun sarsılmasına onların aslâ tahammülleri yoktur. Böyle bir tutumu, hak yolda giderken bir aldanma olarak kabul ederler. Onların atmosferinde civanmertlik, incelik, dirilme azmi, yaşama sevgisi, mülâyemet ve diyalog; hakka karşı saygılı olma, emânet duygusu, vefâ hissi, doğruluk ruhu, adâlet ve istikâmet düşüncesi vardır. Onlar, hakikî mânâdaki kin, nefret ve kavgayı lügatlerinden çoktan söküp atmış, hayatlarını sevgi, yumuşaklık ve insanlarla münâsebet üzerine kurmuşlardır.

"Yâ Rab, nimetlerini gönlümüze duyur!."

Cenab-ı Hakk'ın insanlara olan fazl ve keremi, lûtf ve ihsanı, bazen o insanların liyakatlarına bakarak, bazen de liyakat gözetilmeden verilir. Allah fazlından dilediğine dilediği kadar ihsan eder. O, bazı insanlara, ekstradan çok büyük lûtuflarda da bulunur. Sahabe-i Kiram Efendilerimiz böyle bir lûtfa mazhar olmuş; yektâ bir Nebi'ye, seçkin bir ümmet olarak gelmiş ve o Nebi'nin kendilerine emanet ettiği vazifeyi bihakkın yerine getirmiş, o mazhariyete şükürlerini eda ederek yeni lûtuflara kapılar aralamışlardır.

Allah Teâlâ, bugüne kadar bize de pek çok lûtuf ve ihsan bahşetmiştir. Onca sıkıntıya, dalâlet karanlıklarına rağmen, O'nun engin rahmet ve inayetiyle çok kısa zamanda mahmur vicdanlar uyarılmış, milyonlarca insan imanını aksiyona dönüştürmüş ve bir yeni destan yazmaya durmuştur. Dünyanın dörtbir yanında kendine rağmen yaşayan, etrafına insanlık dersi veren, her haliyle Allah'ın şahidi aydın simalar, renk renk çiçekler olarak yeryüzünü bir gülistana çevirmişlerdir.

Üzerimizde bulunan her şeyi Allah'tan bildiğimiz ve bunu hep hatırda tuttuğumuz takdirde -inşaallah- bir kısım tehlikelere düşmekten kurtulur ve emniyet içinde ötelerin sahillerine ulaşırız. Yoksa, Allah muhafaza nimetleri göremez hale gelir, nankörlüğe düşeriz de, bu kötü hal Allah'ın lûtfettiği nimetlerin kesilmesine sebebiyet verir. Ya Rabb! Biz kendimizi değiştirmedikçe Sen bizi değiştirmez; biz nimetleri Senden bilip şükrettikçe Sen onları eksik etmezsin. Nimetlerini gönüllerimize duyur ya Rabbi. Bizi şükreden kullarından eyle. Amin. **Osman Şimşek**

Tasavvuf nedir?

İbn Abbas'dan (ra):

Resulü Ekrem (sallallahü aleyhi ve sellem) buyurdular ki:

- Sende Allah'ın sevdiği iki haslet vardır: Biri hilm, öbürü temkîn." (Müslim)

Şeyh Ebû Abdillah Dasîtânî'ye (kuddise sirruh) sordular:

- Falan kimse havada uçuyor?

Dedi ki:

- Çaylak ve sinek de havada uçuyor. Sordular:

- Falan kimse, bir lahzâda, bir şehirden diğer şehre gidiyor.

Buyurdu ki:

- Şeytan, bir nefeste doğudan batıya geçiyor. Bu gibi işlerin pek değeri yoktur. Asıl yapılması murâd olan odur ki, insan, halk içinde otura, alış-veriş ede, evlene, halka karışa, fakat bir nefes dahi Allah'tan gâfil olmaya.

Beygir arpayı nasıl tanıyamaz!

Mehmet Akif cimrilere çok kızardı

Merhum Mehmed Akif, hasislere çok kızardı. Hasis/cimri kimselerle katiyyen görüşmezdi. Hasisler hakkında söz açıldı mı, hemen fıkralar naklederdi. Hasislere dâir çok fıkraları vardı:

Baytar Şefik anlatıyor: Meşrutiyet'ten evvel, Akif Bey, Ziraat Vekâleti'nde memur. Müfettiş Abdullah Bey nâmında hasisliğiyle meşhur bir zât da Akif Bey'in âmiri. Abdullah Bey, Çengelköyü'nde İcâdiye'de oturuyor. Orada birçok arazisi var. Akif Bey de İcâdiye'ye her gün yaya inip çıkıyor. Birgün Abdullah Bey'Ie görüşürken bir beygir almak istediğinden bahseder. Abdullah Bey:

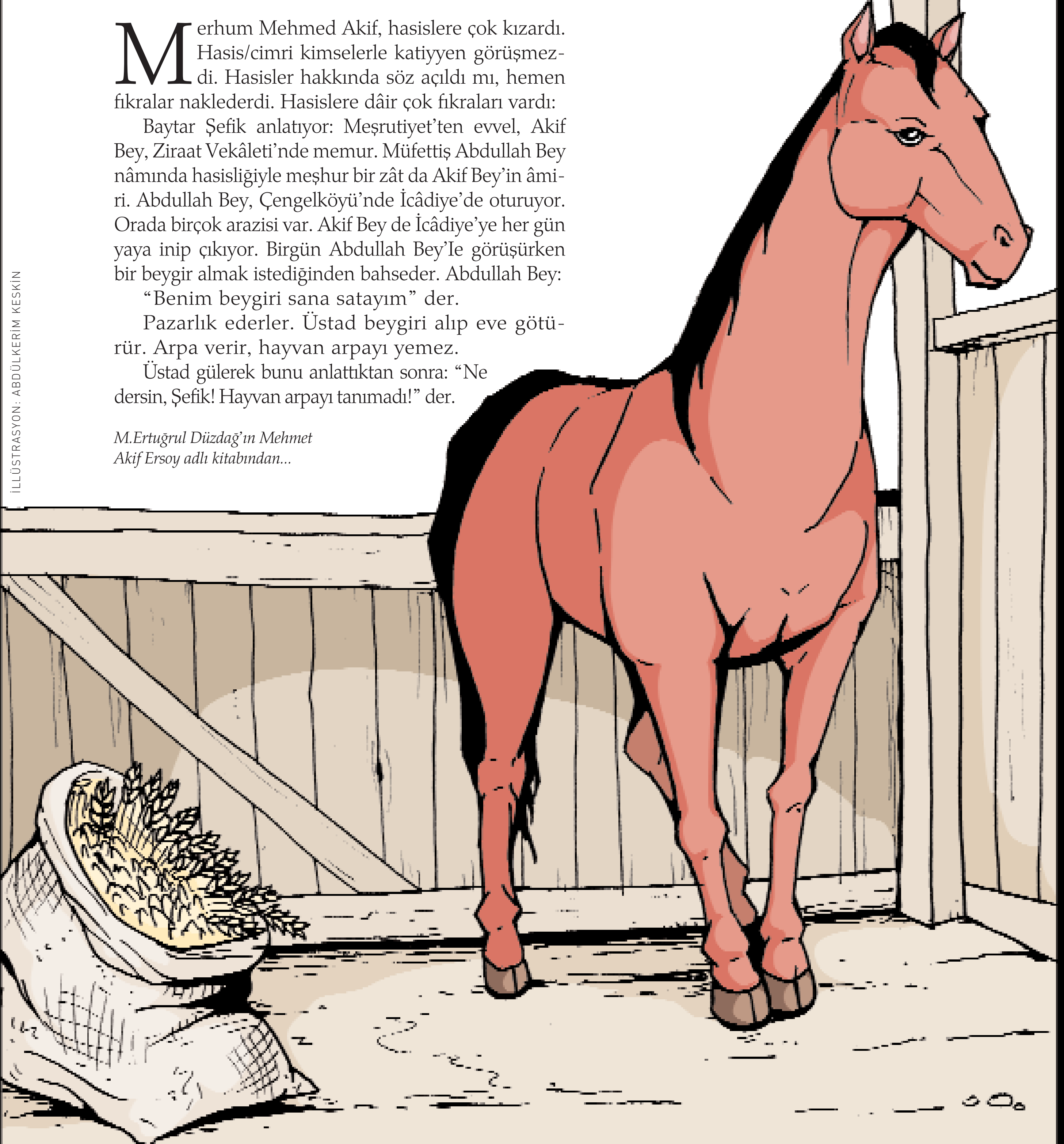
"Benim beygiri sana satayım" der.

Pazarlık ederler. Üstad beygiri alıp eve götürür. Arpa verir, hayvan arpayı yemez.

Üstad gülerek bunu anlattıktan sonra: "Ne dersin, Şefik! Hayvan arpayı tanımadı!" der.

M.Ertuğrul Düzdağ'ın Mehmet Akif Ersoy adlı kitabından...

İLLÜSTRASYON: ABDÜLKERİM KESKİN

Ahlaksızlığın bir veba gibi hayatın her karesine yayıldığı günümüzde, çocuklar için daha hassas olmak, pişman olmadan önce önlemini almak mecburiyetindeyiz.

ALİ DEMİREL

Çocuklarımız birer fidan gibidir özel bakım ister

Bir fidanın yetişmesi, hayat bulması, insanlara fayda temin edip meyve vermesi, üzerinde çok titizlikle durmaya ve korumaya bağlıdır. Mesela fidana musallat olan kurtlar, böcekler, yabani ot ve dikenler temizlenmezse, vaktinde suyu verilmezse, yaz-kış bakımına dikkat edilmezse, fayda umulan ve ileride meyve beklenilen o fidanın, bir kısım yabani ot ve dikenler arasında kaybolduğu, kurtlar, böcekler tarafından paramparça edildiği görülecektir.

Aynen bunun gibi evlerimizde yetiştirdiğimiz ve adeta bir fide olarak baktığımız evlatlarımızın kendisine, ailesine, toplumuna ve dinine faydalı olmasını istiyorsak, bir anne-baba olarak aynı titizliği göstermek mecburiyetindeyiz. Yeni yetişecek olan bu fidanın kökünü Kur'an toprağına dikmeli, kalbini ve ruhunu ab-ı hayat olan kevser suyu ile sulamalı, İslam'ın cansızlara can getiren güneşi altında yetişmesini sağlayarak onu yalçın kayalardan, cani dikenlerden korumalıyız. Eğer bir şekilde böyle bir yere atılmış ise onun yerini değiştirmeli; onu en verimli, cennet gibi tertemiz, güllerin, menekşelerin, yaseminlerin burcu burcu koktuğu temiz toprakların bulunduğu mekanlara nakletmeliyiz.

Çocuklarımız birer emanettir

Çocuklarımız, Rabbimiz'in bizlere bahşettiği birer emanettir. Emanete hiyanet etme duygu ve düşüncesi Müslüman'ın semtine bile sokulamaz. Gerçek Müslüman olma yolunda olan bir insan, emanetin üzerinde hassasiyetle durmalıdır. En az bağ ve bahçesinin bakımıyla ilgilendiği kadar, evladının kalbi, ruhu ve manevi hayatıyla da ilgilenmelidir.

Özellikle ahlaksızlığın bir veba gibi hayatın her karesine yayıldığı, toplumun müstehcen yayınlarla, gençleri yutmak, baştan çıkarmak için kurt gibi ağzını açtığı günümüzde daha çok dikkatli ve hassas olmak, dizimizi dövmeden önce önlemini almak mecburiyetindeyiz. Küçük yaşlardan itibaren Allah ve Peygamber sevgisini, Kur'an'a bağlılığı, İslam'a, Allah'ın dinine sahip çıkma aşkını tertemiz kağıt gibi çocuklarımızın zihnine nakşetmeli, kalplerine bu duygu ve heyecanı yerleştirmeliyiz.

Tazecik fidanlarınızın kalbini ve ruhunu iman ve islam ile sulayın

İmanın burcu burcu lahuti kokuları nerede kokuyor? Meltem nereden esiyor. Herkesin yanıp kavrularak, koşa koşa aradığı berrak sular nerede akıyor.. Bu kokuyu duyup teneffüs edenler hangi semtte yaşıyor. Bunları arayıp bulmalı, o toprağa, semte evlatlarımızı ekip bırakmalıyız. Bunu yaptığımız takdirde, âlem-i bekaya göçerken gözlerimiz arkada kalmayacak ve Allah karşısında da emanete hıyanet etmeyen sadıklar zümresine dahil olacağız. Bütün insanlık da arkamızda hayırlı bir evlat bıraktığımız için bize hayır duada bulunacaktır. Şayet böyle yapmaz, "daha küçüktür" diyerek hassas olmayı ihmal edersek, ilerleyen yaşlarında çocuklarımızın bizden kopacağını, başka dünyalara doğru yelken açtıklarını görecek, "eyvah" deyip aldandığımızı anlayacağız. Fakat heyhat! Vakit geçmiş, gemi rıhtımdan hayli uzaklaşmış olacak. El sallayacağız ama kimse bakmayacak, kimseye söz dinletemeyecek ve tabii ki çok pişman olacağız.

FOTOĞRAF: KÜRŞAT BAYHAN

Anne-baba iyi bir model olmalı

Bir anne ve baba, evladının önünde İslam'ı yaşama ve haliyle onlara örnek olma mecburiyetindedir. Eğer anne-baba İslam'ı yaşamıyorsa, namaza, oruca ehemmiyet vermiyorsa, ahlaki değerleri ayaklarının altına alıyorsa, onların söyleyecekleri sözler tesirli olmayacaktır. Evlatlarından şikayet edip dert yananlar öncelikle kendilerini iyi kontrol etmelidirler. İslam'ı yaşayabiliyorlar mı? Evlatları için iyi bir model olabiliyorlar mı? Evlatlarının sadece maddi değil manevi ihtiyaçlarını da giderebiliyorlar mı? Onların ruhi açlıklarını doyurabiliyorlar mı?

Yazımızı şu ifadelerle noktalayalım: Bir ağaç tımar edildiği zaman, bir canlı da bakımı-görümü yapıldığı sürece hem semere verir, hem de neslini devam ettirir. Bakılmadığı zaman ise ağaç güdükleşir, canlı da âtıl kalır. Ya bin bir istidat ve kabiliyetle dünyaya gönderilen insan.. acaba, onun bir ağaç kadar olsun tımar edilmesi gerekmez mi?

Salih Yusufoğlu
s.yusufoglu@zaman.com.tr

BİR TEKLİF

Mektup adresi: Ailem Dergisi (Salih Yusufoğlu) Çobançeşme Mh. Kalender Sk. No: 21 34196 Y.Bosna/İST.

Dostların dualarıyla Rabb'im eşimi bize bağışladı

1997 yılının yaz ayına yeni girmiştik. Eşim Gaziantep'te muhabir olarak çalışıyordu. O sıralar ev sahibi taşınmamızı istemişti. Biz de yeni bulduğumuz eve taşınmadan önce temizlemeye gidecektik. O gün eşim de iş yerinden izin almıştı. Fakat yerine bıraktığı arkadaşının acil bir işi çıkması ve o gün Gaziantep'e bazı bakanlar gelecek olması sebebiyle, eşimi işe çağırmışlardı. O zamanlar sekiz aylık hamileydim ve kardeşimle birlikte evi temizlemeye başladık. Beyim o gün hava alanına gelen bakanları daha iyi izleyebilmek için miting otobüsünün üstüne çıkmış ve görüntüyü oradan takip ediyormuş. Otobüsün üzerindeyken birkaç muhabir arkadaşıyla birlikte talihsiz bir kaza geçiriyorlar ve hava alanı yolundaki yol gösterme levhasına çarpıyorlar. Beyim ve arkadaşları başlarından ağır bir şekilde yaralanmışlar. Biz akşam temizlikten sonra eve geldiğimizde Zaman Gazetesi Gaziantep temsilcisi evimize geldi ve eşimin geçirmiş olduğu kazayı, bizi teselli ederek bildirdi. Eşimi acil olarak hastaneye kaldırmışlar ve ameliyata almışlardı. Haberi duyunca şok olmuştum. Bütün akrabalar, arkadaşlar haberi duymuştu. Herkes elinden geleni yapmak için seferber olmuştu. Kimi belki bir yardımım olur düşüncesiyle evimize geliyor, kimisi gelen misafirlerimizi ağırlıyordu. Dostlarımız aralarında Kur'anlar, cevşenler ve tesbihatlar okuyorlar, bazı zamanlar sabahlara kadar dua ediyorlardı. Doktorların ümidini kestikleri bir zamanda eşim yoğun bakımdan çıkmıştı ve bu durum beni ve bütün dost ve akrabalarımızı çok şaşırtmıştı. O olayda eşimin mesai arkadaşlarından birisi vefat ederken, diğeri sekiz ay kadar bitkisel hayatta kaldı ve daha sonra o da vefat etti. Bize bu zor günümüzde destek olan dualarını esirgemeyen dost ve akrabalarımıza yürekten teşekkür ediyorum. Dilerim Allah'tan ahirette mekanları cennet olsun. İnşallah cennette de dost oluruz. İki cihanda da Rabb'im onların yüzünü güldürsün. Şu an sekiz yaşında bir kızımız ve dört yaşında dünya tatlısı bir oğlumuz var. Rabb'im mutluluğumuzu daim eylesin. **Makbule Durusu, Gaziantep**

Sevgili gelin ve kayınvalideler mektuplarınızı bekliyoruz

Hanım okurlarımız, gelininizin veya kayınvalidenizin iyi yönlerini, sürprizlerini, güzel davranışlarını, ibretlik olaylarını bize yazmanızı bekliyoruz. Yazın ki, sıkıntının çığ gibi üzerimize geldiği şu günlerde insanlarımıza kıymetli örnekler sunmuş olun. Yazın ki, umutsuzluk perdesinin yırtılması adına, gül gibi geçinen gelin ve kayınvalidelerin de olduğunu bütün insanlar bilsin. Hem herkes bilsin ki, bu millet kavgayla değil, sevgiyle yaşamıştır asırlarca. Haydi durmayın sarılın kağıda kaleme...

Her derdime çare olan dostum

Benim harika bir dostum var, kendisi yürüyemiyor. Bir aile büyüğünden terziliği öğrenmiş, okula gitmediği halde okuma yazmayı öğrenmiş ve kendini harika bir şekilde yetiştirmiş biri o. Annesiyle beraber yaşayan arkadaşım, kendisi terzilik yaparak geçimlerini sağlıyor. Beni 'Ailem'le tanıştıran o oldu. Sevgili dostum evinde haftalık sohbetler yapılmasını istiyordu. Kendimize bir sohbet hocası bularak her hafta onun evinde sohbetler yapıyoruz. Sohbet olacağı günden bir gün önce, tek geçim kaynağı terzilik olduğu halde, işini bırakıyor ve sohbete gelecekler için ikramlar hazırlıyor.

Bütün bunları yaparken büyük bir zevk aldığını söylüyor. Dostumun bana yaptığı harika davranışlar gerçekten saymakla bitmez. Evlerimiz bitişik, Ramazan ayında ben Teravih Namazı'ndan gelirken beni hep balkonunda beklerdi, çayla beraber harika sohbetler edelim diye. Hele boşanma olayımda, o haliyle mahkemeye gelip beni savunması, hakimin bile takdirini kazanmıştı. Rabbim beni her yönden eğiten böyle bir dostu bana nasip ettiğin şükürler olsun.

İnşaallah herkesin böyle yardımsever dostları olur. **N.Y. Ceyhan-Adana**

Rüya da dahi namazı hatırlatıyor

Arkadaşım Hacer ile muhabbetlerimizde hep, Allah'ı (cc) ve Resulü'nü (sas) konu edinirız. Bir akşam eşim işe gidince yine geç saatlere kadar sohbet ettik. Onu uğurladıktan sonra ben de istirahate çekildim. Ve o gece bir rüya gördüm: Hacer yattığım odanın kapısını tıklatıyordu. Kapıyı açınca bana, "Abdest almalısın. Şimdi de namazını kılmalısın." dedi ve kapıyı kapatarak gözden kayboldu. Uyandığımda sabah namazı geçmek üzereydi. Hemen kalkıp namazımı eda ettim. Hacer, gerçek hayatta olduğu gibi rüyalarımda dahi bana yol gösteriyordu. Allah'ım, bana Hacer gibi bir dost nasip ettiğin için binlerce şükürler olsun... Herkese de böyle can dostlar nasip etsin. **Elif Yıldırım, İstanbul**

Sabaha kadar yanımda bekledi

2 yıl önce yatılı bir yurtta kalıyordum. Oldukça geç vakitti ve çay yapmak için yemekhaneye gitmiştim. Çayı yaptım tam bardaklara dolduracakken çaydanlık olduğu gibi ayağıma döküldü ve haşladı. Vakit geçti, herkes uyumuştu ve ben acıdan uyuyamıyordum. Sevgili dostum İlknur beni böyle görünce ayağımın acısının soğuk suda biraz azalması niyetiyle sabaha kadar su taşıdı bana. Bu arada ben de uyumuşum. Sabah uyandığımda İlknur hâlâ ayak ucumdaydı ve bana gülümsüyordu. İlknur'un yaptığı ancak gerçek dostların, sevenlerin yapacağı bir yüreklilikti. Onun gibi vefalı bir dostum olduğu için Rabb'ime binlerce şükür ediyorum. **Betül Nur Evren, Eskişehir**

Her derdime çare olan dostum

Benim bir dostum var, kendisi yürüyemiyor. Bir aile büyüğünden terziliği öğrenmiş, hiç okula gitmediği halde okuma yazmayı öğrenmiş ve kendini çok güzelyetiştirmiş biri o. Beni 'Ailem'le tanıştıran o oldu. Sevgili dostum evinde haftalık sohbetler yapılmasını istiyordu. Kendimize bir sohbet hocası bularak her hafta onun evinde sohbetler yapıyoruz. Sohbet olacağı günden bir gün önce, tek geçim kaynağı terzilik olduğu halde, işini bırakıyor ve sohbete gelecekler için ikramlar hazırlıyor. Bütün bunları yaparken büyük bir zevk aldığını söylüyor. Dostumun bana yaptığı iyilikler gerçekten saymakla bitmez. Bizim evlerimiz bitişik, Ramazan'da ben teravihten gelirken beni hep balkonda beklerdi, çayla beraber sohbetler edelim diye. İnşaallah herkesin böyle dostları olur. **N.Y. Ceyhan**

Yasemin Yalçın Aktosun
Danışman Psikolog y.aktosun@zaman.com.tr

Mektup adresi: Çobançeşme Mh.
Kalender Sk. No: 21 Y.Bosna/İstanbul

İş sebebiyle çocuğundan ayrı yaşayan ebeveynlere öneriler

Gerek hayat şartları ve gerekse bulunulan konum hasebiyle bir ailede iki eş de çalışmak durumunda kalabilmektedir. Ebeveynler bu durumda hep bir arayış içindedirler. "Acaba çocuğum bu süre zarfında en doğru bir biçimde kim tarafından bakılabilir." diye düşünürler hep. Tavsiye edilen 3 yaşına kadar, çocuğun anne ya da baba yoksa birinci derece bir akrabasının yanında bakılmasıdır. Ancak çocuk bir süre akrabasının yanında (babaanne, anneanne, hala, teyze vs...) kalmış olsa bile bir süre sonra, hiç olmazsa akşam saatlerinde ebeveynini görmelidir. Yine biraz daha ileriki yaşlarda da çocuk, yuvaya gidiyor olsa bile yuva dönüşü büyüklerinin yanına sadece hafta sonu gidip bir hafta onlardan kopmamalıdır. Sadece anne-babayı hafta sonu görmek çocuk için yeterli değildir. Bu hem çocuğun sağlıklı psikolojik gelişimi için hemde ebeveyn- çocuk arası duygusal bağın yıpranmaması için çok önemlidir. Bazı ebeveynler koşulların müsaitsizliğinden dolayı çocuklarından bir hafta, bazen birkaç-ay ayrı kalabilmektedirler. Bu, elden geldiğince tercih edilmemesi gereken bir durumdur. Çocuk için en zor seçenek budur. Daha acı olanı bir süre sonra çocuğun ebeveynine duyduğu ihtiyacı fark etmeme ihtimalidir. Yani çocuk bir süre sonra anne-babasının varlığıyla mutlu olmamaya başlayabilir. Fakat yaşadığı süreç kendisinde dolaylı tepkiler oluşturur. Saldırganlık, sürekli bir mutsuzluk hali, gece korkuları, ağlama nöbetleri vs... şeklindeki davranış bozuklukları bu dolaylı tepkiler arasındadır.

Şartlar çocuğun ebeveynden uzakta bakılmasını gerektiriyorsa;

- Öncelikle çocukla konuşulmalıdır. İçinde bulunulan durumun gereği, ne kadar süre ayrı kalınacağı vs... çocuğa anlatılmalıdır.. Çocuğunuz bebeklik döneminde bile olsa onun ellerini tutmalı ve ona bütün içtenliğinizle durumu anlatmalısınız.

Anne babadan ayrılmak çocuğun dünyasında sıkıntıya yol açar.

- Mesafe şayet çok uzak değilse görüşmek için bir hafta beklenmemelidir. Görüşme sıklığı artırılmalıdır.
- Hemen her gün telefon görüşmesi yapılmalıdır. Bebek bile olsa ebeveyn sesini çocuğuna duyurmalıdır. Çocuk kaldığı yere alışmaz diye bu görüşmeler ihmal edilmemelidir.
- Çok minik hediyeler veya duygu içerikli birkaç cümleden oluşan mektuplar çocuğun kaldığı yere bırakılmalı ve bazı zamanlarda "bak sana mektup geldi, hadi okuyalım veya kapının önüne postacı bir sürpriz koymuş, kim gönderdi acaba?" denilerek çocuğa verilmesi sağlanmalıdır. Bu hediyeler özellikle çocuğun gergin olduğu düşünülen zamanlarda verilebilir.
- Bu davranışları her iki eş de yapmalıdır.
- Çocuk, evine döndüğünde veya bir araya gelindiğinde vicdanen rahatsızlık duyulup çocuğa gereksiz tavizlerde bulunulmamalıdır. Ten temasına ve duygusal paylaşımlara ağırlık verilmelidir.

Ancak kimi durumlarda 5 yaşının üstünde olan bazı çocuklar tatillerde veya benzeri zamanlarda bir süreliğine akraba yanına gitmek isteyebilir. Bu durum yukarıda anlattığımız konunun dışındadır. Çünkü burada çocuğun arzusu vardır ve çocuk ihtiyaç hissettiği an evine dönebilecektir.

Birlikte kitapçıya gitmeye ne dersiniz?

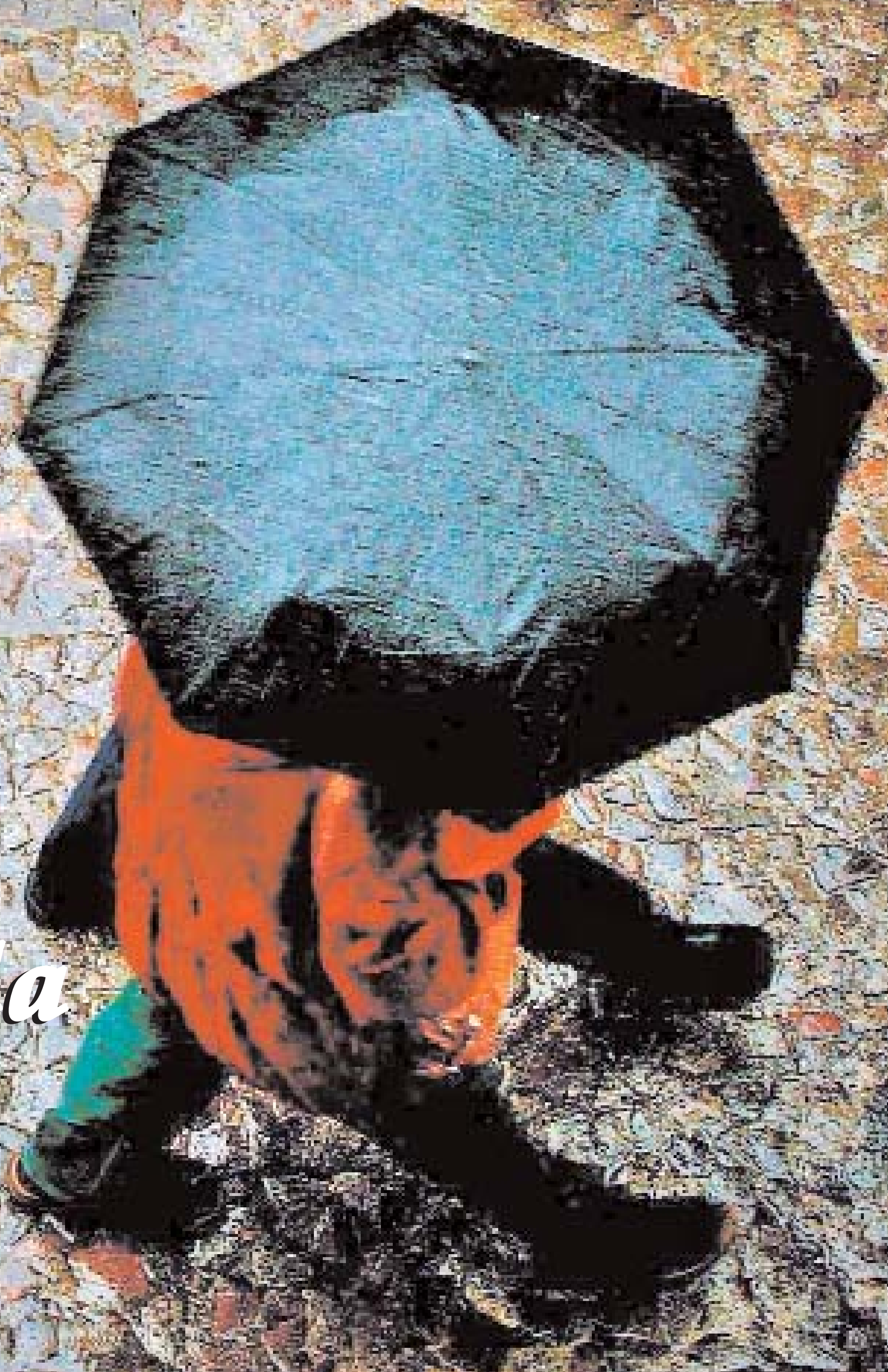
Bir çocuğun ebeveyni ile ev dışında bir şeyler paylaşması oldukça önemli ve çocuk için çok özeldir. Ebeveynle bir yere gidiyor olmak "Ben değerliyim, annem-babam bana zaman ayırıyor" mesajını gönderir çocuklara. Çocukla birlikte gidilen yerlerin seçimi çok önemlidir. Buradaki püf nokta şudur; hem çocuğun zevk alacağı ve hem de ebeveynin zevk alacağı, en azından sıkılmayacağı uğraşların seçilmesi önemlidir. Çocuğun mutlu olduğu bir yerde ebeveynin sıkılması çocuğun doyuma ulaşmasını engeller. Bunun dışında tercih edilen yerler çocuğun enerjisini boşaltacağı yerler olabileceği gibi kişisel gelişimini destekleyici, çocuğa yararlı alışkanlıklar kazandıracak mekanlarda olabilir. Kitapçı, bu tarz yerlerin başında gelir. Çünkü kitap okuma alışkanlığı sadece "kitap okumak önemlidir" sözleri ile çocuğa anlatılmaz. Veya kimi zaman çocuğun yanında kitap okuyor olmak da yeterli olamayabilir.

Anne babayla kitapçıya gitmek neden önemli?

- Bir paylaşım yaşanmış olacağından öncelikle ebeveyn-çocuk arası bağı kuvvetlendirmeye vesile olur.
- Emek sarf ederek bir kitabı elde etmek çocuktaki okuma coşkusunu artırır.
- Çocuğun birden fazla kitabı görmesi ve farklı okuyucu kimlikleri ile tanışması çocuğun bakış açısında kitabı önemli kılar.
- Ebeveynini kitap seçerken görmek çocuğun bu davranışı modellemesini kolaylaştırır. Çocukta kitap okuma alışkanlığı oluşur.

Önemli olan noktalardan biri, ilk etapta çocuğun kitap seçiminde onu özgür bırakmak gerektiğidir. Bu konuda ebeveyn birtakım yönlendirmelerde bulunabilir; fakat ısrarcı davranmamalıdır. Çocuk kitapçıya mutlu girip ağlayarak çıkarsa bir dahaki sefere kitapçıya gitmekten haz almayacaktır. Çocukla birlikte ebeveynin de kitap almak üzere kitapları incelemesi gerekir. Bunun dışında eve gidince birlikte kitapları okumak, bunun takibini yapmak ta önemlidir. Ayrıca belli periyotlarla veya kitapların okunmasının hemen akabinde tekrar kitapçıya gidilmesi kitap okumayı daha çabuk bir biçimde alışkanlığa dönüştürür.

Huzur, fıtrata uygun yaşamakla bulunur

HUZUR

Kişinin işlediği herbir günah ona inkara giden kapıları açabilir. Ancak samimi tövbe bütün bu kapıları kapatabilir.

■ SACİD EKERİM*

İnsan için huzur su ve hava gibidir. Huzuru ve mutluluğu bireylerin ve toplumun elde etmesi ise erdemli yaşama yolundan geçer. İnsan bedeni hava ve su olmadan nasıl yaşayamazsa insan maneviyyatı da erdemli davranışlar olmaksızın yaşayamaz. İslam'a göre erdem yani üstün ve güzel ahlâk sahibi olmak, Yüceler Yücesi Allah için yaşamak ve yaşatmakla mümkündür. Allah Resulü Peygamber Efendimiz'in gönderiliş amacı da buna işaret etmektedir. Ahlaki erdemleri ve bunların olgunluğunu dolayısıyla gercek huzuru ve mutluluğu elde edebilmeyi Peygamber Efendimiz günahları özellikle büyük günahları terk etmeye bağlamaktadır. İşte bunlara işareten Efendimiz (sas) şöyle der:

"Allah dostları ancak namazlarını kılanlar, Ramazan orucunu tutanlar, hesap edip malının zekatını verenler, Allah'ın nehyettiği büyük günahlardan kaçınanlardır.

Bu sırada bir kişi soru sordu:

Ey Allah'ın Resulü büyük günahlar nelerdir?

Allah peygamberi şöyle cevap verdi:

Onlar dokuz tanedir:

Allah'a şirk koşmak, haksız yere bir mümini öldürmek, sihir yapmak, vatan savunması sırasında cepheden kaçmak, yetim malı yemek, faiz yemek, namuslu kadınlara iftira etmek, ana-babaya isyan etmek, kıbleniz kabenin sınırları içinde bir cana kıymak ona karşı hürmetsizlik etmek. Kim bu büyük günahlardan uzak kalır namazını kılar, zekatını verir ve bu haldeyken ölürse nebilerle beraber cennete öyle bir kapıdan girer ki, kapısının kanatları altındandır." (Hakim, İman 59)

Peygamber Efendimiz (sas) değerli sözlerinde insanın insaniyetine yakışmayan insanı değersizleştiren her davranışı büyük günah olarak zikretmiştir. Şirk koşmak, zina etmek ve zulm yapmak bunlardandır. Allah Resulü (sas) bu konuda hicret tabirinin kavramını şöyle değiştirmiştir. "Muhacir, Allah'ın nehyettiği şeylerden hicret edendir." (Buhari, İman 4) Hicret cennete doğru yapılan bir seferdir. Allahın yasakladıklarından yüz çeviren yüzünü Allaha dönmüş demektir. Huzur bulmak fıtrata uygun yaşamakla olabilir, hiçbir günah fıtrata uygun değildir. Kişinin işlediği büyük ya da küçük her günah ona inkâra giden kapıları açabilir. Fakat samimi tevbe bütün bu kapıları kapatabilir. Huzura giden yol günahlardan uzak tevbeyle barışık bir yaşam tarzında aranmalıdır. Nisa süresi 31'inci ayette Allah şöyle buyurur:

"Kendinizi size yasaklanan büyük günahlardan korursanız yaptığınız küçük hataları bağışlar sizleri cok değerli cennetlere (ebediyyen kalmak üzere) yerleştiririz."

*Kütahya/Tavşanlı Vaizi

FOTOĞRAF: REUTERS

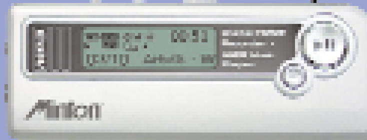
DENİZ ELEKTRONİK
SANAYİ TİCARET LTD. ŞTİ.

SONY PHILIPS PlayStation

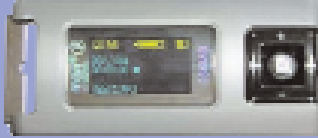
ORİTE MP3

- Bilinen tüm mp3 dosyaları, 32K bps - 256K bps
- Çalan şarkı ile eşzamanlı ekranda kayan şarkı sözleri
- 8 farklı frekans kaydırma, rastgele arama
- 8 Band, yüksek ... kayıt, 32K bps WAV kayıt formatı
- USB 1.1 versiyon, taşınabilir bellek kullanımı ve ... mp3 yükleme

MİNTON MP3 / 3025

- 256 MB Bellek
- FM Radyo özelliği
- SD Kart Yuvası
- Veri depolayıcı olarak kullanılabilme
- Ses kayıt özelliği
- Dahili mikrofon
- Renkli aydınlatmalı LCD ekran
- Dahili Hoparlör
- Harici Stereo Kulaklık Sistemi

MİNTON MP3 / MMP 3006

- SD/MMC Yuvası
- 256 MB Hafıza
- MP3 ve WMA formatında ses kayıt özelliği
- FM Radyodan kayıt özelliği
- Playback hız kontrolü ve A dan B'ye tekrar özelliği
- Line in girişi
- ID3 tag
- Veri depolayıcı olarak kullanılabilme
- Dahili mikrofon

MİNTON MP3 / MMP 3024

- 256 MB Bellek
- MP3/WMA çalabilme
- FM Radyo özelliği
- Veri depolayıcı olarak kullanılabilme
- Ses kayıt özelliği
- 5 Mod Ekolayzer
- Dahili mikrofon
- Renkli aydınlatmalı LCD ekran

MİNTON MP3 / MMP 3023

- 256 MB Bellek 3023
- MP3/WMA çalabilme
- Cep Telefonuyla Bilgisayar Çalışma
- FM Radyo özelliği
- Veri depolayıcı olarak kullanılabilme
- Ses kayıt özelliği
- Mikrofonlu Kulaklık
- Renkli aydınlatmalı LCD ekran
- USB 1.1 arabirim

CYBER - SHOT P73

- 3X Optik ve 1 gerçek görüntü işleme
- Real Imaging Processor özellikleri olan kolay kullanımlı Net 4.1 megapiksel Cyber Shot

ORITE DV 3020
6 in 1 Dijital Video Kamera

- 2.0" LTPS LCD ekran
- 8.0 Megapiksel CMOS Sensörü ile Mpeg-4 DivX formatında 640x480 çözünürlüğünde video kayıt ve gösterim yapabilmekte.
- DV 3020 16 Mb dahili hafızaya sahip olup istenildiği takdirde ürünün hafızası SD veya MMC bellek desteği ile 512 Mb'a kadar yükseltilebilmekte.
- 16 adımda 8X dijital yakınlaştırabilen
- 2048x1536 çözünürlüğünde JPEG formatında sabit poz çekilebilen
- Dik ve yatay durumunda poz çekebilen
- DV 3020 TV out çıkışı ... print desteği ile baskı makinesi olarak da kullanılabiliyor

D-NE900

- Kolaya ... geçmek için Jog dial özelliği ve büyük LCD ekran çok ince ATRAC CD WALKMAN

DRIVING FORCE PlayStatin

- Titreşim motorları ile maksimum oyun gerçekliği
- Vitesli kullanım
- Özel kuplumu direksiyon
- Gerçekçi gaz ve direksiyon pedalı
- Kaymayı önleyen kuru yüzey

PlayStatin

- Ad. dahili dualshock
- DVD R oynatma
- CD çalabilme oyunları
- PS 1 oyunları oynatabilme
- Uzaktan kumanda ile DVD oynatabilme

Tahtakale Cad. Tomruk Sk. Tomruk Çıkmazı Şark Han. No: 23/82 Eminönü - İstanbul
Tel : +90. 212 512 08 55 pbx. - 0.212. 511 67 10 - 0.212. 511 69 07 - 0.212. 511 45 09
Fax : +90 .212. 526 76 93 - www.denizelektronik.com.tr - E-mail: delektronik@e-kolay.net

...en iyi kek sizin ki olacak...

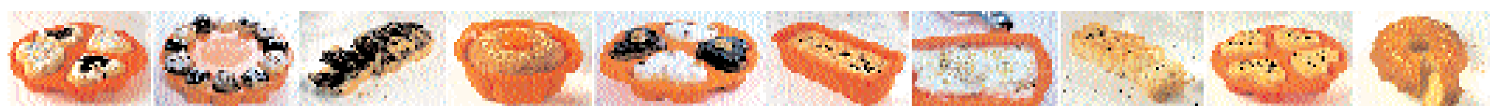
Çünkü;

- %100 saf silikon katkı maddesi içermeyen,
- Sıcakta erimeyen, soğukta donmayan,
- Yağ gerektirmeyen, yiyeceklerinizi yapıştırmayan,
- Temizlerken deterjana ihtiyaç duymayan,
- Kanserojen madde içermeyen, son derece sağlıklı,
- -25°C ile 250°C arasında güvenle kullanılabilen

Silikon Kek Kalıpları Soft Bowl ile artık Türkiye'de!

SoftBowl®
SILICONE CAKE FORM

FIRIN, MİKRODALGA FIRIN, BUZDOLABI VE DERİN DONDURUCU İÇİN TASARLANMIŞTIR.

www.softbowl.com

2e FORM

işligrup

info@2eform.com

Hz. Safiyye (r.anha) aslen Yahudi'ydi. Hayatı zenginlik içinde geçmişti. Ancak Müslüman olup Efendimiz'le (sas) evlendiğinde İslam'ı bütün ruhu ve samimiyeti ile yaşamıştı.

■ SÜMEYYE GÜRGEN

Hz. Safiyye r.anha

Allah ve Resulü'nü kavmine tercih etti

Hz. Safiyye, Yahudi kabilelerinden olan Ben-î Nadir'in reisi Huyey bin Ahtab'ın kızıdır. Hz. Harun'un (as) neslinden gelmektedir. Hukayk'ın oğlu Kinane ile evliydi. Kocası Hayber'in fethi günü öldürülmüştü. Müslümanlar Hayber'i fethedince esir alınanlar arasında Hz. Safiyye de bulunuyordu. Ganimetler ashab arasında taksim edilirken sahabe-i kiramdan olan Dıhye ibni Halife, Rasulullah'a gelerek kendine bir cariye lazım olduğunu söyledi. Efendimiz (sas), esir kadınlar arasından istediğini seçebileceğini söyleyince o da Hz. Safiyye'yi seçti. Sahabiler, Hz. Safiyye'nin Kureyza ve Nadir kabilesinin efendilerinden olup asil bir kadın olduğunu ve bu cariyenin ancak Rasulullah'a layık olduğunu söylediler. Efendimiz (sas), arkadaşlarının bu teklifine sıcak baktı ve Dıhye'ye başka bir cariye almasını söyledi. Efendimiz (sas), Hz. Safiyye'yi önce azat etti sonra nikahı altına alarak mümin hanımlarının arasına dahil etti. (Üsdü'l Gabe, 7 / 169)

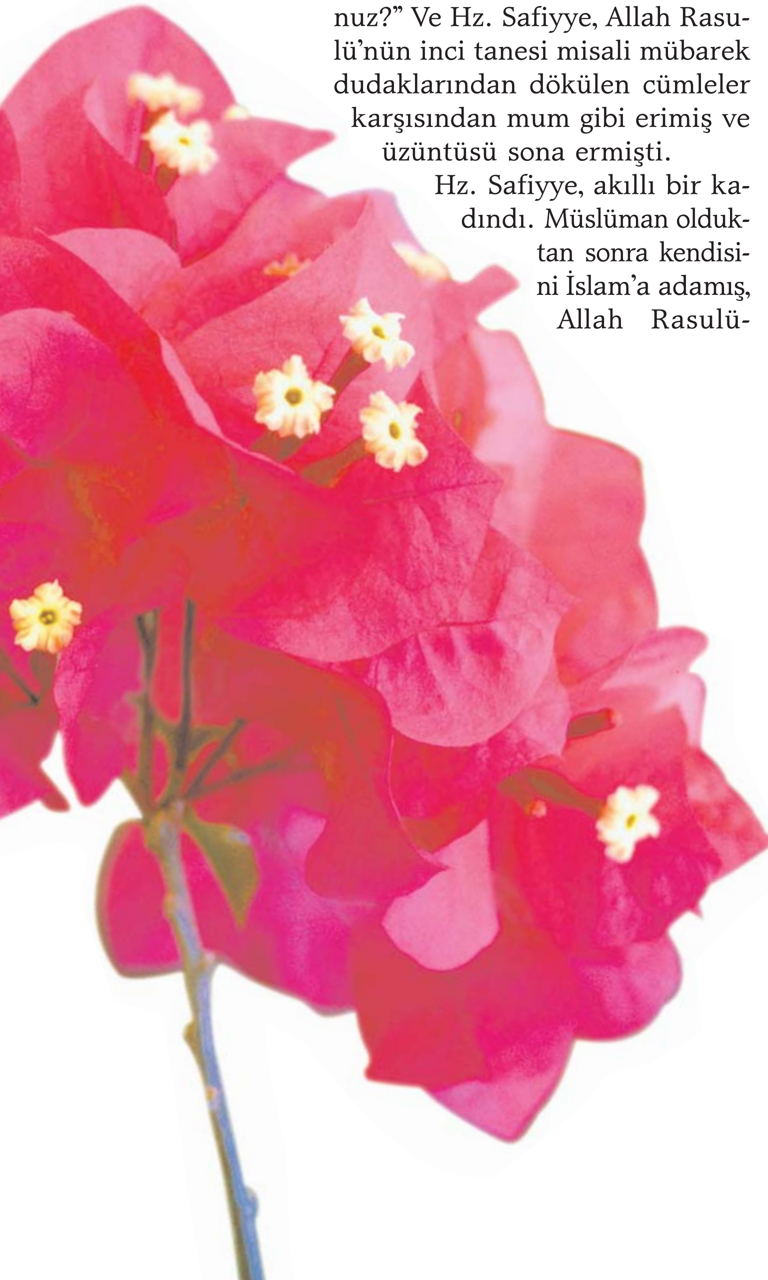
Hz. Safiyye, bu savaştan kârlı çıkmıştı. Hem Müslüman olmuş hem de Allah Rasulü'nün pâk zevceleri arasına katılmıştı.

Efendimiz, Medine'ye döndüklerinde Hz. Safiyye'yi Haris bin Numan'ın evine getirdi. Onun geldiğini duyan mümin hanımlar gelip "hoş geldin" diyor, evliliğini tebrik ediyorlardı. Efendimiz'in diğer hanımları da geldiler. Bir annemiz dışarı çıkınca Efendimiz ona; "Safiyye'yi nasıl buldun?" diye sordu. Annemiz, "Bir Yahudi olarak buldum!" dedi. Rasulullah (sas), "Böyle söyleme. O Müslüman oldu ve İslamiyet onu güzelleştirdi." buyurdu. Hz. Safiyye kök itibarıyla Yahudi olduğu için kendisine "Yahudi" denilmesinden hiç hoşlanmazdı. Çünkü İslam kendinden önce yapılan hataları, kötülükleri ve yanlışlıkları temizlerdi. Artık o Müslüman'dı ve Efendimiz'in pâk hanımlarından biriydi. Nitekim bir gün Rasulullah (sas) eve geldiğinde Hz. Safiyye annemizi ağlar bir vaziyette buldu ve sebebini sordu.

O da Hz. Aişe ve Hafsa'nın kendisine, "Biz Rasulullah'a senden daha hayırlı ve daha hoşnutuz. Çünkü ikimiz, Resulullah'ın sadece hanımı değil, aynı zamanda amcazâdesi ve hanımları oluyoruz" dediklerini söyledi. "Bir daha sana böyle bir şey söyleyecek olurlarsa sen de onlara şu cevabı ver: "Nasıl benden daha hayırlı oluyorsunuz ki, babam Hz. Harun, amcam Hz. Musa, eşim de gördüğünüz gibi Hz. Muhammed Mustafa'dır. Siz bana neyinizle iftihar ediyorsunuz?" Ve Hz. Safiyye, Allah Rasulü'nün inci tanesi misali mübarek dudaklarından dökülen cümleler karşısından mum gibi erimiş ve üzüntüsü sona ermişti.

Hz. Safiyye, akıllı bir kadındı. Müslüman olduktan sonra kendisini İslam'a adamış, Allah Rasulü'nün rahle-i tedrisinde bir öğrenci gibi ders görmüş ve ilme olan iştiyakından dolayı dinî meselelerin derinliklerini öğrenmişti. Diğer hanımlar kendisinden dinî meseleleri soruyor, o da onları cevaplıyordu.

Hz. Safiyye, İslam'ın güzelliği ile şereflenince malının hepsini Allah yoluna harcadı. Mücevherlerini Hz. Fatıma'ya ve müminlerin hanımlarına hediye etti. Rasulullah'a sonsuz muhabbet besleyen Hz. Safiyye onun yanından hiç ayrılmak istemiyordu. Efendimizin itikafta olduğu bir gün onu ziyarete gelmişti. Biraz oturduktan sonra eve gitmek üzere izin istedi. Allah Rasulü de hanımını uğurlamak için onunla beraber dışarı çıkmıştı. Tam o esnada sahabeden iki kişi Rasulullaha selam vererek hızlıca oradan uzaklaştılar. Olur ki kalplere bir şüphe gelir endişesiyle Efendimiz onları durdurdu ve "Acele etmeyin" diyerek Hz. Safiyye annemizin yüzünü açtı ve "Bu benim hanımım Hz. Safiyye'dir" dedi. Sahabiler "maazallah, ya Rasulullah, Sizi tenzih ederiz. Senin hakkında nasıl kötü düşünülebilir ki?" dediler. Bunu üzerine Peygamberimiz onların şahsına bütün ümmetini ikaz ederek şöyle dedi: "Şeytan, sürekli insanın kan damarlarında dolaşır durur". (Buharı İ'tikaf 8)

Hz. Safiyye peygamberimizi çok sever ona hiçbir zararın gelmesini asla istemezdi. Ona gelecek acıları kendisinin çekmesini arzu ederdi. Ömrünün sonuna kadar hayatını müminlere örnek olacak davranışlarla geçirdi, Rabb'ine olan kulluk ve ibadetinde kusur etmedi. Bu mübarek hanım sahabi hicretin 52. senesinde vefat etti ve Baki kabristana defnedildi.

Bu yazıda anlatılan olaylar, Kenya'nın başkenti Nairobi'nin bir semtinde, 2004 yılında yaşanmıştır. Kibera adını taşıyan bu semt teneke evlerden oluşan 400 bin kişilik bir yerleşim alanıdır. Hikaye, olayları yaşayanlar tarafından anlatılmış ve Orhan Keskin tarafından kaleme alınmıştır.

Beyaz adam evimize gelmez ki!

Kenya'nın fakir bir beldesinde yaşarız biz. Günübirliktir hayatımız… Bulduğumuz kuru bir ekmek mutlu etmeye yeter de artar bizleri. Ben, eşim ve çocuklarım küçük bir teneke barakada yaşarız. Yadırgamayız halimizi asla. Zaten birçok Kenyalı da bizimle aynı kaderi paylaşır. Mahallemizin dar, toprak sokaklarından üstü açık lağım kanalları geçer; hastalık, ölüm eksik olmaz beldemizde. Yakıcı güneş ışıkları teneke barakamızı fırına çevirir adeta; sıtma, dizanteri, tifo bırakmaz yakamızı bir türlü…

Bir de beyaz adamlar yaşar bizim ülkemizde. "Onlar ve biz" olarak hayatı sürdürürüz, garipsemeyiz aramızdaki uçurumu: Beyaz Efendi hep üstündür, daima güçlüdür, her zaman saygıya layıktır. Bizlere kendi inanç sistemlerini anlatmaya gelen farklı dinlerin mensupları da hep bu ayrılığı ima ederler: Dinlerini anlatırken zenci-beyaz farkını dile getirmeseler de yaşantılarıyla hissettirirler derimizin rengini… Ayrı sofralarda oturur, ayrı arabalara biner, ayrı evlerde yaşar onlar da.

Bazen ışıl ışıl yıldızlarla dolu Afrika gecelerinde eşimle oturur, derin düşüncelere dalarız. İşte o anlarda kimi zaman kafamızdaki şablonları zorlar, bu anlamsız farklılığa ve adaletsizliğe düşüncelerimizle baş kaldırır; kâinatı yöneten ve onu mükemmel bir şekilde hareket ettiren Zat'ın ülkemizde yaşanan bu zenci-beyaz ayrımından pek de hoşnut olmadığını düşünürüz.

Bir gün bizim gibi düşünen beyazların da olacağını ve onlarla tanışacağımız ânı hayal ederiz. Afrika'mızın kara bahtının bu buluşmayla aklanacağını tahayyül ederiz gözlerimiz dola dola. Ama sabah uyanınca hayallerimiz sona erer hayatın gerçekleri bir kamçı gibi yüzümüze çarpar.

Onlarla tanışacağımız âna kadar hep böyle devam etti hikâyemiz… Yani, eşimin Türk Okulu'nda öğretmen olarak işe başlamasına değin. Evet, onlar da beyazdı; ama davranışlarıyla, hayat tarzlarıyla kafamızda oluşan kalıpları alt üst etmişlerdi.

Bir beyaz zencilere nasıl servis yapar?

O yaz eşim Hasan yeni açılan bir Türk Okulu'nda öğretmen olarak işe başlamıştı. Okulda göreve başladığı ilk günün akşamı Hasan'ın söylediklerini hiç unutamıyorum. Bana büyük bir heyecanla şunları anlatmıştı: "Biliyor musun yöneticiler ve öğretmenlerin bir kısmı beyaz fakat bugüne kadar tanıdıklarımızdan çok farklı. Aynı şartları paylaşıyoruz, aynı masada aynı yemekleri yiyoruz… İnanmayacaksın; ama bana ve zenci arkadaşlara kendi insanlarına davrandıkları gibi davranıyorlar; bir beyaz öğretmen bizlere tepsiyle çay dağıttı. Okul müdürü bir ara beni çağırarak yaşadığımız ortamla ilgili bilgi aldı.

Anlattığı şeyler gerçekten şaşırtıcıydı; bir beyaz adam zencilere nasıl hizmette bulunabilir, aynı ortamı ve standartları nasıl paylaşabilirdi! Bunlar gerçekten bugüne kadar karşılaşmadığımız davranışlardı. Hasan'a, "Bu davranışları içten olmayabilir. Buralara yeni geldikleri için bizlere ihtiyaçları vardır. Birkaç ay sonra bildiğimiz diğer beyaz adamlar gibi davranırlar." diye cevap verdim. Ancak aradan günler aylar geçti. Okuldaki bu insanların davranışları hiç değişmemiş, tam aksine zaman geçtikçe daha da samimi ve içten hale gelmişti.

Kocam her akşam eve döndüğünde bana onları anlatır olmuştu. Bu insanlarla bir fırsatını bulup tanışmak için adeta can atıyordum. Kafamın bir tarafında hep şu soru vardı: Bir beyaz adam asla kendisini bizimle eşit görmez. Bu mutlaka okulun prensipleriyle ilgili bir durumdur. Hasan yine bir akşam telaşla ve heyecanla geldi eve.

Bana, "Fatma müjde, onlarla artık tanışacaksın. Müdür bey Türkiye'den gelen birkaç misafirle beraber bize gelmek istediğini söyledi."

Önce çok şaşırdım; çünkü böyle bir şeyin asla mümkün olmayacağını düşünüyordum. Hatta Hasan'a biraz da kırılmıştım:

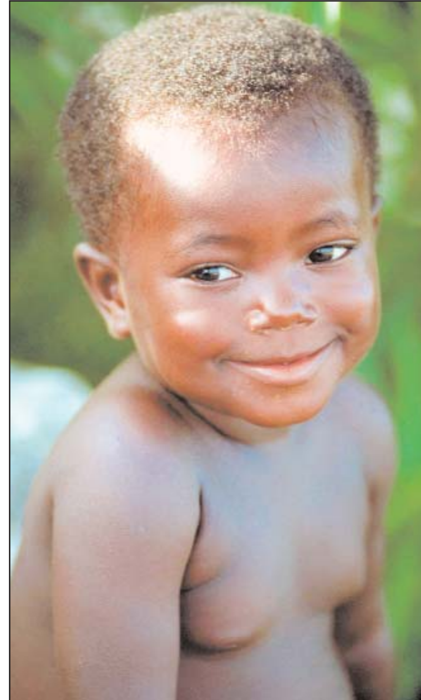
"Lütfen benimle alay etme, dedim. O ise hâlâ aynı heyecanlı ses tonuyla "Alay etmiyorum. Gerçekten yarın akşam bize gelecekler, buna inan." diyordu.

Eşim oldukça ciddiydi. Onu iyi tanırım. Bu ses tonu ve bu yüz ifadesiyle asla şaka yapmaz. Artık tatlı bir heyecan ve merak sarmıştı beni de. Fakat hâlâ bir yanlışlık olabileceğini düşünüyordum. Hasan'a set bir ses tonuyla:

"Beyaz adam evimize gelmez ki!" dedim. O an ağladığımı fark ettim. Aman Allah'ım neden ağlıyordum ki... Yoksa...

Yoksa simsiyah tenimden süzülen bu beyaz gözyaşları beklediğim, özlediğim ak Afrika'ya mıydı? Beklediğim nur yüzlü insanlar onlar mıydı acaba? Ertesi günü ve gelecekleri saati iple çektim. İçimde hep "Acaba gelirler mi ki?" sorusu vardı. Gelseler bile bize nasıl bakarlar, nasıl davranırlardı; bu farklı halimizi ve ortamımızı nasıl karşılarlardı? Ve geldiler... Önce eşimle kucaklaştılar bir bir... Sonra beni saygıyla selamladılar, büyük bir nezaketle halimi hatırımı sordular... Heyecandan titriyordum, mutluluktan ağlamak geliyordu içimden.. Belki de ağlıyordum. Beyaz adamlar bugüne kadar hiç kimseden görmediğim bir saygıyla ve içtenlikle selamlamışlardı beni. İlk kez bir zenci ile beyazın böylesine dostça kucaklaşmasına şahit olmuştum. Hepsinden önemlisi de çocuklarımı tek tek kucaklarına almış onları okşayıp öpmüşlerdi. Üstelik teneke, tek odalı evimizi hiç yadırgamamışlardı. Hepimize ayrı ayrı hediyeler getirmişlerdi. Bir saat boyunca evimizde neşeyle oturup hiçbir şeyi yadırgamadan ve tepeden bakmadan bizimle olmuşlardı...

İşte o zaman anladım ki beklenen ak adamlar, nur yüzlü insanlar onlardı. Yine o zaman anladım ki küçük teneke barakamız tarihe şahitlik ediyordu. Afrika'mızın kara bahtını değiştirecek, beklediğim insanlar galiba bunlardı...

Hayata nerede , hangi şartlarda başladığı, son tahlilde bir insanın dezavantajı olmamalı. İnsanlık unuttuğu iklimlere şefkatle el uzatabilmeli.

Rabbimiz, insanları sevgiyle kabullenip kucaklayabilmeyi; sû-i zanları bırakıp hüsn-ü zanların engin dünyasında, kırılan kalpleri tâmir edebilmeyi hepimize müyesser eylesin.

■ **BAYRAM KUSURSUZ**

Her mü'min 'bağlaç insan' olmalı

Engin müsâmaha insanı, günümüzde insanlığın muhtâç olup aradığı insanın profilini çizerken der ki: "Bağlaç insana ihtiyâç var. Pratik, engin, herkesle iyi geçinen uyumlu insan lâzım."

Günümüzde ve sonrasında; globalleşen ve artık küçücük bir köy hâline gelen dünyâmızda, yegâne insan modeli ne olmalıdır? Bunun cevâbı tabii ki sâdece bir şekille çerçevelendirilip daraltılamaz. Ancak biz, beklenen bu insan tipinin yalnızca bir yönünden, 'bütünleştirici' olma vasfından bahsetmek istiyoruz. Şimdilerde, muhtaç olduğumuz insanî özelliklerden, belki de en önemlilerinden biri; bağlaçlık vazîfesi görebilen bir insan olma ve bu keyfiyette bir ahlâka sâhip bulunmadır.

İnsân yaratılışı itibarıyla mükerrem bir varlıktır. Bu pâyeyi ona veren bizzât onun yaratıcısı olan Yüce Kudret'tir. Bunun için insan muhteremdir, saygıya lâyıktır. Ayrıca, insanı, insan olduğu için sevmek ve saygılı olmak; Yüce Yaratıcı'ya da hürmetli olmanın bir ifâdesidir. Ancak, insan muhteremliğini korumaya çalışmalı ve Hakk'ın nazarındaki bu konumunu muhafaza etmeye gayret göstermelidir. Çünkü, insan çoğu defa yaratılışındaki bu sâfiyetini koruyamamakta ve gerçek insan olma yolundan uzaklaşabilmektedir. Bu nedenledir ki Hak dostları 'Mevlâm bizi insan eyleye' diye dua dua yalvarmışlardır. Ancak her ne olursa olsun, başlangıçta Hakk'ın nazarında böyle yüksek bir konuma sahip olan insan, elbette ki insanlar nazarında da istiskâle uğramamalı ve dâimâ saygıdeğer kabul edilmelidir.

Yolcular her zaman canlı, ceyyit ve aktif olamayabilmektedirler. Bırakınız ceyyitliği, 'meyyit' dense sezâ hâle bile düşebilmektedirler. Önümüzdeki rehberlerin koymuş olduğu altın kriterler doğrultusunda mesele incelenirse; insanların bu durumlarının göz ardı edilmemesi gerektiği ortaya çıkar:

"Hemen her dönemde, muvakkaten kervandan ayrılan böyle mütehayyirler olmuştur. Ancak, pek çoğu itibarıyla çok defa böyle, geçici kopukluğun ruhlarında hâsıl ettiği ürperti ve gerilimle, sıçrayıp bir hamlede merkezdeki yerlerini almış, hattâ ayrılık hasretinin sıcaklığı ile, daha farklı bir bütünleşme, bir kıvam sergileyebilmişlerdir." *(Bir Demet Yol Mülâhazası, Sızıntı/Ekim 97)*

Görüldüğü üzere, böyle durumlarda mutlaka iyilik düşünmemiz ve böylelerin ellerinden tutmamız gerektiği vurgulanmaktadır. Çünkü bu, -inşallah- geçici bir kopukluktur. Biz, en azından böyle düşünmeli ve iyi niyetten kesinlikle ayrılmamalıyız. Dahası bu, Rabbimizin ve başkalarının bizim elimizden tutmasına bir dâvetiye ve vesile yapılmalıdır. Aslında herkes, seviyesine göre bir şekilde imtihan olmaktadır. Bu imtihanı -Allah korusun- kaybedenler, kaybetme sath-ı mâiline girenler de olabilmektedir. Ancak bu noktada, inceliklerle donanımlı bir Müslüman'a düşen, "İnsan, kendi ayıpları karşısında savcı, başkalarının kusurları karşısında da, onlar hesabına avukat olmalıdır." prensibiyle hareket etme olmalıdır.

Zoru başarmaktır bütün dertleri tasaları. Birleştiriyorlar, bağlıyorlar ve bütünleştiriyorlardır, araları birleştiren kuvvetli bir zamk gibi; tuğlaları bütünleştiren çimento misâli, bağlaçlık görevi görmektedirler. Rabbimizin hoşnutluğunun, insanların birbirini sevmesinde, kardeşlikte, kalplerin tevhidinde olduğunu çok iyi biliyorlardır. İşte o zaman hakiki tevhidin tecellî edeceğine inançları tamdır. Sadece bu kadar değil, onlar bütün varlığa bu nazarla bakarlar: "Nasibini alan kimse vicdanındaki birleştirici unsurların canlanmasıyla bütün varlığı şefkatle kucaklayabilecek bir enginliğe açılır."

FOTOĞRAF: REUTERS

Rabbimizin hoşnutluğunun, insanların birbirini sevmesinde, kardeşlikte, kalplerin tevhidinde olduğunu çok iyi bilmemiz gerekiyor.

Onlar bir düşüş karşısında asla sevinemezler

Günümüzde, gönlünü bütün insanlığa açmış, elleri her dem göklere açık, ağzı dualı, gönlü yaralı, kardeşiz diye yola çıkmış ve öyle de devam eden hasbiler topluluğu, bu güzelim kriterler ışığında hareket etmeye çalışmaktadır. Onlar, yol arkadaşlarını hiç mi hiç dışlama bilmemektedirler. Çünkü onlarda herkesle konuşabilecek kadar bir yürek ve engin bir gönül vardır. Bundan dolayı açık, net ve dobra dobradırlar. Onlar, asıl kaynaktan beslenmektedirler. İnsanların düşüşünü balkondan sağı solu seyreder gibi seyredemezler. Uyarırlar, yalvarırlar, belki de böyle bir durum karşısında dua edip ağlarlar. Aslâ sevinmezler. Çünkü böyle öğrenmişlerdir rehberlerinden. Onlar, gerçek anlamda birer hayırhahtırlar. Zikzaklar, kesinlikle silinmeyi, sıfırlanmayı, itilip kakılmayı gerektirmez onların düşünce dünyasında. Bu durumda, 'bize görev düştü, tutalım ellerden' derler ve koyulurlar işe. Çünkü onların asıl kaynaktan kana kana içmiş oldukları Müslüman ahlâkı bunu gerektirmektedir:

"Hizmet erlerinin bâzen sarsıldıkları... dağıldıkları da olur ama; bu katiyen devam etmez... azıcık toplumdan ayrılsalar da, hemen 'Neredeyse helâk olacaktım' der ve gider merkeze iltihâk ederler."

Kırım'a Diyanet İşleri'nin bir görevlisi olarak giden ve orada 3 yıl görev yapan bir çiftin yaşadıkları, ensar-muhacir kardeşliğinin bugünkü yansımalarını anlatıyor bize.

■ SEHER DURMAZ/BAKÜ-AZERBAYCAN

"Yok"luk içindeydik;

ama sıcak bir kardeşlik vardı

Karadeniz aşılmış, uzun yollar tüketilmiş, bağ - bayır geçilmişti. Yüksek binalar gözlerden kaybolmuş, uçsuz bucaksız araziler, bir bir geride kalmıştı. Ümmühan Hanım bu zorlu yolculukta eşini yalnız bırakmamıştı.

Şoförün de ikazıyla bir mütevazı caminin önünde durdular. Burası, Ümmühan Hanım' ın eşinin, görev yeri olmalıydı. Her iki yolcunun da bakışları, bu alçakgönüllü mescitte odaklanmıştı. Hülyalarını, beş vakit yankılanan ezanlar, bu kutlu çağrıya koşan adımlar ve inançla köpüren yürekler doldurmuştu. Bu alçakgönüllü mescidin önünde, firdevsî musikiler dinliyor gibi olmuşlar ve kendilerini bir zevk zemzemesinde buluvermişlerdi. Ümmühan Hanım, kocasının vazife yapacağı camiden buğulu gözlerini ayırdığında, vakit, iftar muştusuyla coşkundu. Çok geçmeden de, bu coşkunun doyasıya yaşanacağı evin önündeydiler. Bu hanedeki coşkuya, sevince ne yorgunluk dayanırdı, ne de mahzunluk. Sımsıcak bakışlarla, güvenle tüllenen simalarla ve uhrevîliğe açık sinelerle karşılanmıştı misafirler.

Böylece, üç beş valizlik bir hayatın ilk basamağını geçmişlerdi. Kutlular' ın soluğuna âşık iki yolcu, en az o kadar Kutlular hayranı bir ailenin iftar sofrasında bulmuşlardı kendilerini. Sofra, evin en ferah köşesinde kurulmuştu. Dört dörtlüktü. Servisler birbirini takip ediyor ve ısrarların ardı arkası kesilmiyordu. Sonrasında, evin en büyük odası tahsis edilmişti kendilerine. İtirazlar fayda sağlamamış, mahcupluk pek işe yaramamıştı, kendilerine Kırım'a hoş geldiniz deniliyordu. Ümmühan Hanım, gözünde tüttürdüğü hicret sevdasını, ilk defa bu tipik Tatar evinde tatmış oluyordu. Ev sahibi Meryem Abla, güleç yüzüyle, içten tavırlarıyla ve tatlı şivesiyle, ilk günden Ümmühan Hanım'ın gönlünü fethetmişti.

Ah, bir de şu sonu gelmeyen ısrarları olmasaydı! "Bu kocaman ev, size de yeter, bize de. Hiçbir yere gitmek yok! " Ümmühan Hanım, bundan başka bir seçeneğinin olmadığını, günler geçtikçe daha iyi anlamıştı. O zamanın şartlarında, gurbetin bu ücra köşesinde, kiralık bir ev tutmaları mümkün gözükmüyordu. Kocası da, hiç zaman kaybetmeden vazifesine başlamıştı. Çaresiz, bu fedakâr insanların evini paylaşmaya ikna olmuşlardı. Peki, bu diğergâm insanlara, nereye kadar yük olmaya devam edeceklerdi. Bu evhamlar, Ümmühan Hanım' ın içini günlerce kemirip durmuştu.

Şampuanla bulaşık!

Bu hicret hanesine, ev sahiplerinin iyiliğine ve kocasının vazifesine diyecek hiçbir şey yoktu. Her birine hürmeti sonsuzdu.Ama ya yabancı bir memleketin şartlarına alışmak? İşte bu, hiç kolay değildi. Su, altın kıymetindeydi. Karanlık gecelerin sayısı belirsizdi. her şey gramla satılıyordu âdeta. Hem istenilen her şeyi bulmak imkânsızdı. Hatta koca memlekette bulaşık deterjanı dahi yoktu. Meryem Ablalar, bulaşıkları sabunla yıkıyorlardı. Yemekler yağlı olunca, bu çoğu zaman çekilmez bir hâl alıyordu. Ümmühan Hanım, valizinde getirdiği şampuanıyla kaç kez bulaşık yıkamıştı. Ama bu, nereye kadar devam edecekti.

Beyaz ekmek de yoktu. Sebze sınırlıydı. Esasen, burada herkes, ektiğini biçiyordu. Alın teri önemliydi. Meryem Ablalar da, evlerinin önündeki bahçelerini ekiyorlar ve buradan aldıkları mahsulle, kışı geçiriyorlardı. Velhasıl, buralarda, cennet-âsâ vatandaki bolluk ve bereketten eser yoktu.

Bir limon için gözyaşı dökülüyor

Ümmühan Hanım'ın canı, günlerdir limon çekiyordu. Bir adet limon olsaydı, şu yağlı yemekleri daha kolay yiyebilecekti belki de. Ama ne mümkün!

Bütün pazarları alt üst etmelerine rağmen, bir adet limon bulmak nasip olmamıştı. Aşeren bir kadın gibi diretmişti günlerce "limon limon" diye. Yine bir gün sıkı sıkı tembihlemişti kocasını, limon bulup getirmesi için. Çok da ümitliydi. Artık pazara, Türkiye'den limon gelmiş olabilirdi. Maalesef, akşam, pazar poşetlerinden limon çıkmayınca, Ümmühan Hanım, odasına çekilip bir çocuk gibi ağlamıştı. Aslında hicret sevdasına da toz kondurmak niyetinde değildi.

Eşinin, camide mühim bir vazifesi vardı. Bu hizmetin kutsiyetine, nefsi arzu ve beşeri ihtiyaçlarla halel getirmekten çekiniyordu. Ümmühan Hanım, her ezan vakti ihtiyaçlarını unutuyor ve arzularına ket vuruyordu. Sabır kahramanlığından nice hatıralar diziyordu günlerine. Sabır ki, yemesi acı, meyvesi tatlıydı. Az sabır, nice semereler vermişti bu bahtiyar hanede. Öyle bir gün gelmişti ki, komşularla sohbet meclisleri kurulmuş, hazin hatıralar eşliğinde, gözyaşları dökülmüştü.

Ümmühan Hanım, dil, din ve kültürlerine yabancılaşmış bu insanlarla, kardeş gibi olmuştu. Onlarla bildiklerini paylaşmış, kültür mirasımızın bir neferi hâline gelmişti. İnanmaya teşne gönüllere muhabbet akmıştı Ümmühan Hanım' ın dilinden. Hayatın asıl gayesine açılan akıllar ve kalpler olmuştu Meryem Abla'nın evinden.

Meryem hanım ve eşi, Kırım'da Ümmühan hanım ve eşine sıcak yuvalarını açmışlardı.

FOTOĞRAF: AP

Elîm hatıralar yankılanmıştı bu hicret hanesinin duvarlarında, gözü yaşlı yaşlıların dilinden. Yine bir gün, bir yaşlı kadıncağız anlatmış, onlar dinlemişlerdi. O hüzünlenmiş, onlar da bu hüzne, gözyaşlarını ortak etmişlerdi: "Sürgün şehrinin ten kızartan sıcağında çalışıyorduk. Bir askerin kurşunlarına hedef olmak üzereydik. Hepimiz korkudan titriyor ve çaresizlik içinde çırpınıyorduk. İçimizden biri, gözlerimizin önünde can vermişti. Her an sıra birimize gelebilirdi. Bu durumda ne yapılabilirdi ki?

O sırada, yaşlı bir adamcağızın kısık sesi yankılandı kulaklarımızda: "Salavât getirin." Hemen içimizden salâvat getirmeye başladık. Asker, ikinci bir cana kıymadan oradan uzaklaştı."

Ümmühan Hanım, yaralı hatıralara bir merhem olabilmenin mücadelesi vermişti günlerce, haftalarca.

Kimi zaman elim hatıralarda, kimi zaman acı hadiselerin birer canlı şahidi olan çizgi dolu simalarda görmüştü sabrı. Yoksunluklar bir yana, Allah' a şükredecek o kadar çok nimet vardı ki burada. Her şeyden önce, kendilerine bağırlarını açan, kucaklayan ve barındıran bir ailenin yanındaydılar. Bu hanede sevilmişler, hep izzet ü ikram görmüşlerdi. Meryem Ablalar, kendileri fakr u hacet içinde bile olsalar, onları öz canlarından daha üstün tutmuş, nefislerini nefislerine tercih etmişlerdi.

Ümmühan Hanımlar bu hanede, tam bir yılı doldurmuşlardı. Ancak bir yıl sonra, bir kiralık eve taşınabilmişlerdi. Ama mahrumiyetler peşlerini bırakmamıştı. Ümmühan Hanım, susuzluğun, karanlık akşamlar yaşamanın ne demek olduğunu çok iyi öğrenmişti. Misafirlerine çay yapabilmek için, gece yarısı beş kat merdiven inip, su taşımanın güçlüğünü yaşamış, bin bir endişeyi iliklerine kadar hissetmişti. Kendileri gibi üç beş insanın, birçok çaresizliğine şahit olmuştu.

Hepsinden zoru da, Meryem Ablalardan ayrılmak olmuştu. Meryem Ablalar için de, onlardan ayrılmak. Evi paylaşmaktan, aynı sofraya oturmaktan mahrum kalmak, onlara giran gelmişti.

Zira aralarında öyle bir kardeşlik yaşanmıştı ki, nesebi kardeşlikten kat kat üstündü. Bir yanda Ümmühan Hanımlar "istiğnayı" temsil etmişler, diğer yanda Meryem Ablalar, "hasbîliği" yaşatmışlardı. Belki de, on dört asır evvelinde yaşanan kardeşliğin bir gölgesiydi bu. Medine'de üfül üfül esen kardeşlik havası, asırlara ve arzın dört bir yanına sirayet ediyordu..

Yeni evlenenlere neler tavsiye edelim?

"Yeni evlenen gençlerimiz, yeri geldikçe bizden tavsiyeler istiyorlar. Onlara dilimiz döndüğünce danışmanlık yapmaya çalışıyoruz. Ama bazen sözlerimizi güzel ve yerinde ifade edemiyor olacağız ki yanlış anlaşılmalar oluyor. Yani sözün dozunu tam ayarlayamıyoruz, sözlerimiz onlarda istediğimiz etkiyi bırakmıyor. 'Evliliğin bu kadar ince eleyip sık dokuduğunu bilseydik daha geç evlenirdik!' diyorlar. Biz onlara öğüt verelim derken ürkütüp korkutmuş mu oluyoruz? Bize örnek olabilecek tavsiyelerde bulunabilir misiniz?

Kadın ve erkek birbirleri için yaratılmıştır ve evlilik de hayatın gereğidir. Evlenmek isteyen kişiler evlenebilecekleri kişiyi bulduklarında, evlenmeye imkânları da olduğunda, onlar için evliliğin zamanı gelmiştir. Elbette evlenmeden önce eşlerin; aile içinde kadın ve erkeğin haklarını, birbirlerine karşı görevlerinin neler olduğunu öğrenmeleri, danışma yapmaları, dengeli, huzurlu, sevgi dolu bir yuva için gereklidir. Bilgilenmeden evlenilmiş olması durumunda eşler telaşlanmadan gerekli bilgileri edinmelidirler. Önemli olan iyi niyet ile evlilik beraberliğini isteyerek, merhamet ve sevgiyi terk etmeden, aileyi üzebilecek hatalardan uzak durabilmektir. Çünkü Yüce Allah, evlenen eşler arasında sevgi ve merhameti, kudretinin alâmeti olarak yaratacağını vaat etmektedir (Rûm Sûresi, 30/21).

İslâm dininin aile içinde eşleri yükümlü kıldığı görevleri ve sahip oldukları hakları baz alıp günümüz hayat şartlarını da göz önünde tutarak yeni evlilere şu tavsiyelerde bulunabiliriz:

◆ Siz Allah'ın huzurunda, dostlarınızın şahitliğinde birbirinizi eş olarak seçip kabul ettiğinizi ilan ettiğiniz dakikadan itibaren artık birbiriniz için varsınız. Birlikte yaşayacak, bir mekânda uyuyacak, bir sofradan yiyeceksiniz. Hayatın zorluklarını ve güzelliklerini beraber göğüsleyeceksiniz. Bunun için birbirinizi sevinirken ve üzülürken de yalnız bırakmayın. Sevinçler paylaşılınca büyür, üzüntüler paylaşılınca küçülür. Unutmayınız; evlilik bir boyaya batmak, hayat tezgâhında ilmek ilmek dokunmaktır. Hayat yolunuz açık ve ferah olsun.

◆ Sevgili eşler; birbirinizi çok sevin, birbirinize çok değer verin. Sizi birbirinize yazan Yüce Allah'a şükredin, kulluk görevlerinizi yerine getirirken sevginizin daima artıcı ve coşkulu olmasına duacı olun. Hayat, sevgili eşlerle yaşamaya değerdir. Çünkü o sevgili eşler cennetteki mekânlarını dünyada beraberce imâr ederler.

◆ Siz birbirinizi daima sevgi ile dinleyin, sevgi ile düşündüklerinizi söyleyin. Doğruyu nezâketle seslendirin, ama yanlışlıkları merhametle silin. Ay yüzlerinizin ışığını hiddet, öfke ve kibrin karanlığı ile söndürmeyin.

Dr. Jale Şimşek

FOTOĞRAF: AA

◆ Sevgili eşler, işlerinizden yorulduğunuzda dinlenmeyi ve dinlendirmeyi ihmâl etmeyin. Eşinizle beraber olup el ele, kol kola, letâfetle gezin, dolaşın, âlemi seyredin, Allah'ın yaratıp insanın emrine sunduğu dünya canlılarının dengesinde ve eşsiz güzelliğinde huzur bulun. Size bakanlar evliliği sizde sevsin, özensin.

◆ Birbirinize hayatın her döneminde ve anında artan ilgi ve hoşgörü ile bağlanın. Bağlılığınızı kuvvetlendirmek ve arttırmak için dünya nîmetleriyle birbirinizi taltif ederek hediyeleşin. Bazen bir çiçek, bir teşekkür, bazen anlamlı birkaç kelime ile yapılmış taç misâli cümleler, bazen de şefkatli bir okşayış sevginize sevgi katar, aile bağlarınızı kuvvetlendirir.

◆ Siz birbirinizle yetinebilmenin ve helâl geçinmenin yollarını öğrenin, gerektiğinde sorun, danışın, gözünüzü sakın dışarıya çevirmeyin. Unutmayın neye ihtiyacınız varsa, siz buna kendi aranızda birlikteliğinizle sahipsiniz.

◆ Siz bugün gençsiniz. Ama yarınların anne ve babalarındansınız. Kendinizi buna sevgi ve merakla hazırlayın. Unutmayın ki, hayatın gerçek anlamına çocuklarla ulaşılır, onlarla yaşanır. Herkes dünyada bir eser, bir iz bırakmak ister. Sizin en güzel eseriniz, dünya ve âhiretiniz için arkaya bıraktınız güzel ahlâklı çocuklarınızdır.

En doğru eşlerle, güzel yuvaların kurulup sevgi ve başarıyla yaşatılarak manevî lütuflara kavuşulması temennisiyle.

DR. CAN

Her şey için teşekkürler

Nişan yüzükleri almaksızın nişanlanan ve evlenmeleri için bırakın diğer eşyaları bir takım elbise dahi bulamayan sevgili Alican ve eşi için, "Yoksulluk da mevsim gibidir, gelir geçer" anlamında bir cevap yazmıştım. Değerli okurlarım benim yazımı doğrulama yarışına girdiler adeta ve himmetlerini esirgemediler. Mektubunda bir harfle dahi böyle bir talebi bulunmayan Alican evladımız evlendi, tahsilini tamamlıyor ve bir işe girdi. Takım elbiseden mobilyaya, oradan nakit takviyesine kadar inşallah, birçok ihtiyaçları yavaş yavaş da olsa tamamlanırken belli bir düzen ve disiplin içinde ilgi-alaka ve yardım devam etmektedir ve edecektir. Birçokları isim zikretmemi istememiş de olsalar yine de dua maksadıyla belirtmek istiyor ve teşekkürler ediyorum efendim.

Vahdettin Bey (Bursa), M. Karaaslan (Konya), Erkan Bey (İzmir), Dr. Ferruh Bey (Denizli), Özlem Dursun (Almanya), Emine Hanım (Etiler), Mukaddes Hanım (Ankara) ve Mahmut Kılıç (Ankara).

Evlilik tereddütleri

Timen kızıma...

Değerli kızım. Evlilik konusundaki tereddütlerini anlayışla karşılıyorum.

5 yaşındaki olayın bunda tesiri büyük elbet. Ancak yanlış anlaşılmaların önünü almak için bu konularda açıklayıcı mektup yayınlayamıyoruz. Keşke adresini belirtsen ya da telefonunu yazsan da sana direkt ulaşsam... Mutluluklar...

Takıntılara dikkat

Sevgili "serin" Kenan,

1) İnsanın başını ellerinin arasına alıp sokaktaki gençleri ve yakın akrabalarını düşünmesi hoş bir şey. Kemal-i iman ve Allah korkusu anlamına geliyor.

2) Ancak insanların durumu n'olacak diye neredeyse kendini mahvetmen, bir peygamber sancısı olsa bile sonuçta onların hidayeti yalnızca Allah'ın elinde. Unutma senin amcan için üzüldüğünden fazlasını Efendimiz amcası için yaşadı.

3) Evet, namaz dinin direğidir. Ancak kişi namaz kılıyor diye cennetlik diyemediğimiz gibi, namaz kılmıyor diye de dinsiz, imansız ve cehennemlik diyemeyiz. Allah'a iman, güzel amel, rıza-i ilahiyi kazanmak insanın kurtuluşuna vesile olabilir.

4) Eğer bu durum takıntı halini alıp günlük işlerini engelliyorsa bunun adı obsesyona girebilir. Üniversite tıp fak. psik.de bir doktor abiye giderek derdini bir anlatsan. Belki biraz rahatlarsın. Esenlikler... Dr. Can.

Yükselmek için yüksek düşünmeliyiz

Ayça 1-Ünye
18 yaşında ÖSS öğrencisiyim! Abim dahil olmak üzere etrafımda "kazanır" dediğim birçok arkadaşım üniversiteyi kazanamadı. Çevremden çok etkileniyorum. Ben mutlaka kazanmalıyım. Ama kendimde bu güveni bulamıyorum. ÖSS'yi kazanmayıp evde koca bekleyecek biri değilim, lütfen bana yardımcı olun. ÖSS korkumu yenmek istiyorum.

Dr. Can
Sevgili Ayça kızım. Mektubun aslında alışık olmadığımız bir mektup değildi. Ama cümlelerin diziliş şekli bana bir sporcunun kazanma ile ilgili sözlerini hatırlattı.
1) Sınavı kazananlar her zaman en güçlü, en bilgili ya da en hızlı olanlar değildir. Abin başka, sen başka, diğer arkadaşların hep başka başka bireylerdir. Senin gözlüğünle kazanması gerekenler değil, ÖSS'nin kendine has özellikleri ve kriterlerine göre kazananlar söz konusudur.
2) Yenildiğini düşünüyorsan yenilmişsin demektir, hem de daha şimdiden. Cesur olmadığını düşünüyorsan korkaksındır demektir. Hem kazanmak istiyor, hemde kazanamayacağını düşünüyorsan kazanamazsın demektir. Şöyle bir değerlendirdiğinde göreceksin ki; başarı ancak onu gerçekten ve her şeyinle istersen sana gelir. Her şey insanın kafasında bitiyor.
3) Yükselmek için yüksek düşünmelisin. Sınavı kazanmadan önce kendinden emin olmalısın. Er ya da geç kazanmak istiyorsan, kazanacağını önceden düşünebilmelisin.
4) Başta sınav korkusu olmak üzere her korkuyu yenmenin şartı korkmadan üstüne gitmektir. Başarılar güzel kızım.

reklam

Cenab-ı Hak, samimi bir hal ile kendine sığınanı, günahlardan ciddi olarak sakınanı muhafaza eder. Rahmetiyle onun kalbini nurlandırır.

■ MEHMET AYDIN

Allah'a yönelmek

Allah'a (cc) ulaşmak isteyenler, yürüdükleri yolda sık sık ekstra lutuf ve ihsanlarla karşılaşırlar. Ehl-i tasavvufa göre Allah tarafından özel bir irşat ve aydınlatma anlamına gelen bu tür ihsanlara mevhibe ya da varidat adı verilir. Mevhibe, hak yolcusunun her şeyi doğru görüp, doğru değerlendirmesi için Allah'ın isim ve sıfat nurlarının kalpte tecelli etmesidir. Bu tecellilere mazhar olanlar iki kısma ayrılırlar:

Birinciler peygamberlerdir. Onlara gelen varidatın Allah'tan olduğunda şüphe yoktur. Şeytan karışamaz. Bu nedenle bağlayıcıdır.

İkiciler nebilerin dışındaki tüm insanlardır. Peygamberler gibi bir teminata sahip olmadıklarından, onlara gelen mevhibe ve varidat bağlayıcı değildir. İtibar edilmesi için Kur'an ve Sünnet'e uygun olması gerekir. Bundan dolayı ilhamlarından bahseden ve Allah'ın kendisine lütfettiği şeyleri söyleyerek insanları kendisine çağıran kişilere dikkat etmek gerekir. Bunların yaşantıları sünnete uygun mudur? İnsanları çağırdıkları şey Hz. Peygamberin sünneti ve o sünnete uygun şeyler midir? Eğer Kur'an ve sünnete uygun yaşıyor ve insanlara da Kur'an ve sünnete uymayı tavsiye ediyorlarsa problem yoktur. Aksi takdirde uyanık olmak gerekir. Zira insanlar Kur'an ve sünnete ters şeyleri saygı duyduğu kişiler söylediği için yapmakla mesuliyetten kurutulamazlar. Akıl ve iradeleri ile yürüyecekleri yolu doğru seçmek durumundadırlar.

Çevresindeki insanları Kur'an ve Sünnet'e ulaştıran rehberlerin sözünü dinlemek, onların tecrübelerinden yararlanmak akıllıca bir iştir. Ancak yol bilen rehberlere teslimiyet akıllı ve şuurlu olursa güzeldir. Akıllı ve şuurlu teslimiyet rehber ya da mürşidin yolu bildiğinden ve yanıltacak bir kişi olmadığından emin oluncaya kadar araştırmak ve sonra tabi olmakla mümkündür.

Nasıl ki, görsün diye insana iki adet göz verilmiştir. Aynen onun gibi Kur'an ve Sünnet de doğruyu eğriden, tam olanı noksandan ayırmak için iki göz gibidir. Dünyadayken bu iki gözü hakkınca kullanmayanlar ahirette kör olarak diriltilirler.